

## ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΟΡΧΙΔΕΑ

- Μαμά θα μου πεις ένα παραμύθι;

Τ' αγαπούσε τα παραμύθια η Ορχιδέα. Ήθελα να της πω πως κι η ζωή σαν παραμύθι είναι μόνο που το τέλος δεν είναι πάντα ευτυχισμένο. Πώς μπορούσα όμως να διαλύσω τον κόσμο της; Ας τον απολάμβανε λίγο ακόμα. Έτσι κι αλλιώς μια μέρα θα καταλάβαινε μόνη της.

- Ήταν μια φορά ένα κοριτσάκι που πουλούσε σπίρτα..

Κι είδα το φεγγάρι που χαμογέλασε. Ίσως δάκρυσε, δεν είμαι σίγουρη. Πάντως όλα τα όμορφα ασήμισαν γύρω του. Και τα άσχημα σα να φάνηκαν λίγο όμορφα. Τη λάτρευε αυτή την ιστορία.

- Μα μαμά γιατί κανείς δεν ήθελε να αγοράσει τα σπίρτα της;
- Γιατί καρδιά μου κανείς δε νοιάζεται σήμερα να αγοράζει σπίρτα.

Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο απορία. Δεν μπορούσε να καταλάβει. Δεν καταλάβαινε τον κόσμο των μεγάλων. Μεγάλη η φενάκη τους για τον κόσμο των ονείρων. Κι όλο αυτό γιατί φοβούνται να ονειρευτούν για να μην απογοητευτούν. Κι όμως χτίζουν τις μάσκες τους λες κι αυτές θα τις έχουν για πάντα. Κάποτε ούτε εγώ μπορούσα να τους καταλάβω μέχρι που έγινα μία απ' αυτούς.

- Εγώ όταν μεγαλώσω θα αγοράζω σπίρτα κάθε μέρα, είπε με στόμφο η μικρή.
- Μακάρι γλυκιά μου, σκέφτηκα και τη φίλησα για καληνύχτα.

Περίμενα κάποιος να μου δώσει απαντήσεις. Κάθισα στο μπαλκόνι και κοίταξα το φεγγάρι σαν εκείνο να έφταιγε για όλα. Υπερβολικά ικανοποιητική η ψευδαισθήση πως κάποιος άλλος έχει την ευθύνη για κάτι που έγινε.

- Κι εσύ κάποτε ήθελες να αλλάξεις τον κόσμο, είπε το φεγγάρι. Μέχρι που σε έπεισαν πως αυτός ο κόσμος δε θα αλλάξει ποτέ.

Μα από πότε το φεγγάρι ήξερε να μιλάει; Και μάλιστα χωρίς φωνή. Σαν τις μελωδίες που τραγουδάει η σιωπή. Έτσι μου φάνηκε.

- Ναι, ήθελα να τον αλλάξω, του απάντησα. Μα τελικά άλλαξα εγώ η ίδια.

Ίσως δεν ήταν παρά ένας φύλακας άγγελος που μου μιλούσε από 'κει ψηλά. Δεν ήξερα με ποιο μιλούσα, μα νομίζω ήταν το φεγγάρι. Η Ορχιδέα με είχε μάθει να πιστεύω ξανά στα παραμύθια και τα θαύματα. Έστω και λίγο. Άλλωστε κι εκείνη ένα θαύμα ήταν.

- Μα πώς περίμενες να σ' αγκαλιάσει το σύμπαν όταν δεν αγκάλιασες εσύ η ίδια το όνειρο; Όσο πολύ λάτρευες εκείνη την παιδική αγνή αθωότητα, το ίδιο εύκολα την απαρνήθηκες.

Περίεργα αυτά που έλεγε το φεγγάρι. Και τόσο αλλόκοτα απ' αυτά που λέγονται συνήθως.

- Θυμάσαι πότε έπαψα να είμαι παιδί; ρώτησα.
- Ναι. Ένα καλοκαίρι ήτανε. Κάποιοι θέλησαν να σου γκρεμίσουν το παραμύθι. Κι εσύ..
- Εγώ ήθελα να μάθω τα πάντα. Να καταλάβω!
- Και τελικά τι κέρδισες; Το μόνο που έμαθες τελικά ήταν πώς είναι να γίνεσαι η στάχτη του μολυβένιου στρατιώτη.
- Μα έτσι κι αλλιώς κάποια στιγμή κάπως έτσι δε θα κατέληγε ο στρατιώτης; Είτε αυτό ήταν φλόγα, είτε σκουπίδια.. Κάπως άδοξα θα έληγε ούτως ή άλλως.
- Αν ήσουνα παιδί, είπε το φεγγάρι, θα φανταζόσουν ένα χαρούμενο τέλος ακόμη και μετά από τη στάχτη. Αυτή είναι η διαφορά σου με τώρα. Γιατί ποιος είπε πως τα παραμύθια τελειώνουν στη στάχτη; Απλά εκεί σταματάμε να τα βλέπουμε. Ό,τι δε βλέπεις δε σημαίνει πως δεν υπάρχει. Όλοι το ξέρουν αυτό.
- Δεν είμαι πια παιδί. Και με πληγώνει αυτό.. Με θυμάμαι μικρή να ρωτάω απεγνωσμένα τους πάντες: «Πώς δείχνεις σε κάποιον ότι τον αγαπάς;»
- Και τι σου έλεγαν;
- Κανείς δεν ήξερε να μου εξηγήσει. Έλεγαν πως φαίνεται άμα αγαπάς απ' αυτά που κάνεις.
- Εσύ ξέρεις να εξηγήσεις στην κόρη σου τώρα πώς να αγαπάει;
- Εκείνη ξέρει καλύτερα από μένα να εξηγήσει την αγάπη. Πέρασαν χρόνια για να καταλάβω ότι τα ατόφια, τα αληθινά είναι πολύ παραπάνω από λεκτικό κώδικα. Γι' αυτό κανείς δεν μπορούσε να μου εξηγήσει. Θα το έβρισκα μόνη μου.
- Και; Το βρήκες;
- Η μικρή μου, η Ορχιδέα. Δεν υπάρχει πιο ζωντανή απόδειξη.

Δεν απάντησε το φεγγάρι. Και ούτε ξέρω τι μπορεί να σκέφτηκε. Ούτε το ύφος του πρόλαβα να προσέξω. Ένα αδιάφορο σύννεφο ήρθε και το σκέπασε σα στοργική μητέρα. Κι εκείνο χάθηκε λες και επρόκειτο για κάποια καλοστημένη συνομωσία. Ποιος ζωγράφος αναρωτήθηκα ζωγραφίζει κάθε βράδυ τ' αστέρια; Και ποια γοργόνα βουτάει να πιάσει

τον ήλιο κάθε ηλιοβασίλεμα; Όλες αυτές οι συνομωσίες της φύσης πόσο τέλεια σχεδιασμένες φάνταζαν. Κι όλοι εμείς οι άνθρωποι χαμένοι μες στην τελειότητα της πόσο ρηχοί μοιάζαμε.

Έπεσε έν' αστέρι και φάνηκε σαν ο ίδιος ο ζωγράφος τ' ουρανού να 'χυσε δάκρυα στο καβαλέτο του. Τι να ευχόμουν; Τι παραπάνω να ζητούσα; Τι κι αν δεν ήμουν όπως με φαντάστηκα κάποτε; Τι κι αν άλλαξα με τα χρόνια .. Δε μου δόθηκαν πολλά απ' όσα ζήτησα και θέλησα. Μα για τόσα άλλα που μου δόθηκαν πώς θα μπορούσα να μείνω αδιάφορη; Πώς να μην είμαι ευγνώμων για όλα εκείνα που θελήθηκαν να είναι πλάι μου; Για όλα εκείνα που θελήθηκαν από αυτούς τους συνωμότες της φύσης, της ζωής. Πράγματι μελαγχολώ για όσα πέρασαν και δεν επέστρεψαν, για όσα έμειναν μισά και ποτέ δε θα ξαναγίνουν ολόκληρα. Για όσα τέλειωσαν και ποτέ δεν ξαναρχίζουν. Μα και πάλι είναι όμορφα εδώ. Μ' αρέσει εδώ που βρίσκομαι και δε θέλω να γυρίσω πίσω. Πόσα μού 'χει μάθει το μικρό μου αγγελούδι.. Και πόσα ακόμα έχει να μου διδάξει.

Και τελικά με πήρε ο ύπνος περιμένοντας το φεγγάρι να ξανάρθει. Άδοξα είχε λήξει η κουβέντα μας, όπως και τα περισσότερα στη ζωή. Όμως δε θύμωσα που δεν ξανάρθε. Θα είχε τους λόγους του. Εξάλλου ποιος ξέρει πόσους ακόμα είχε να παρηγορήσει. Έρχεται η ώρα για τον καθένα να δει το δικό του φεγγάρι. Κι εκείνο μετά φεύγει, να προλάβει να πάει σε όλους. Όλοι έχουν δικαίωμα να το δουν. Γι' αυτό είμαι χαρούμενη που ήρθε, έστω και για λίγο.

Γιατί το φεγγάρι ήξερε τι σκεφτόμουν όσο ασυνάρτητα και αν έμοιαζαν στους άλλους. Πάντα ήξερε. Γιατί έβλεπε τα πάντα από κει ψηλά. Κι από κει ο κόσμος φαινόταν πιο όμορφος. Σα ζωγραφιά. Όμορφη, μα θλιμμένη. Και το φεγγάρι πότε ντυνόταν στα πορτοκαλιά, πότε στ' ασημένια... ελπίζοντας να βοηθήσει. Κάτι να αλλάξει. Μα ο κόσμος από κάτω έμενε πάντα ο ίδιος.